

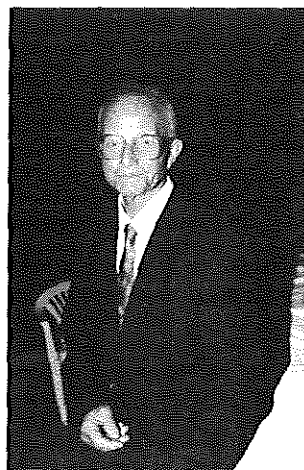
Μιχάλης Στυλιανού: Έφυγε για την αιωνιότητα στις 29 Ιανουαρίου 2007.

της Κωνσταντίας Στυλιανού - Γεωργίου

Ο Μιχάλης γεννήθηκε στην Κυθρέα το 1906 από γονείς τον Στυλιήν Χατζηκωνσταντήν Κούτσουρου και την Ελενίτσαν Χατζησαβουρή Πελεκάνου. Είναι ο έκτος στη σειρά από 10 παιδιά.

Φοίτησε στο Δημοτικό Σχολείο Κυθρέας αλλήλα βελτίωσε τις γνώσεις του ιδιαίτερα στα μαθηματικά, παρακολουθώντας μαθήματα στο σχολαρχείο στο οποίο δίδασκε ένας θείος του.

Ήταν άνθρωπος πολύ εργατικός, τίμιος, ειλικρινής, έξυπνος, με δυνατή μνήμη, πάντοτε αισιόδοξος, λογικός, άριστος ηθοποιός, επιδέξιος χορευτής, με καλή κρίση στις πράξεις του. Ήταν ένας καλός οικογενειάρχης, με αγάπη για το χωριό του και την πατρίδα του. Χωρίς να έχει παρακολουθήσει μαθήματα σε χοροδιδασκαλείο, γνώριζε όλους τους χορούς της εποχής του: πόλλα, τσάρλεστον, βάλις, καθαματιανόν, κατζηλαμάν κλπ. Χόρευε συνήθως στους γάμους και σε άλλες εκδηλώσεις της κοινότητας Κυθρέας.

Ο Μιχάλης, μαζί με άλλους νέους της εποχής του, δημιούργησαν θεατρικό σύλλογο στο Σαράγιο της Κυθρέας με υποστηρικτήν το τότε Δήμαρχον τη Κυθρέας Κυριάκον Λεμονοφίδη. Με τα δράματα που ανέβαζαν πότε στην ενορία της Αγίας Μαρίας και πότε στην ενορία του Αγίου Ανδρονίκου στην Κυθρέα, ψυχαγωγούσαν τον κόσμο και περνούσαν οι ίδιοι δημιουργικά το χρόνο τους. Οι ίδιοι έφτιαχναν σκηνικά, μάθαιναν και διδάσκονταν τα δράματα και τα κουστούμια τα έραβαν συγγένισσες μοδίστρες.

Τους γυναικείους ρόλους έπρεπε να τους παίζουν άνδρες γιατί τα ήθη και έθιμα της εποχής δεν επέτρεπαν σε γυναίκες να μιλούν με άνδρες. Φανταστείτε τι θα γινόταν αν έπαιζαν θέατρο μαζί!

Για ανδρικούς ρόλους εύκολα μπορούσες να βρεις ερασιτέχνες ηθοποιούς. Για τους γυναικείους όμως ρόλους ήταν δύσκολο, γι' αυτό ο Μιχάλης, ο ξανθός της παρέας, έπαιζε τους γυναικείους ρόλους, όπως την Γκόλφω, την Αϊσιέ Χανούμ κλπ. και μάλιστα με μεγάλη επιτυχία.

Λένε ότι όταν ο θίασος πήγε στο χωριό Αμιάντος, στην περιοχή του Τροόδου και έπαιξε δράμα σε καφενείο του χωριού, η Αϊσιέ Χανούμ που υποδύετο ο Μιχάλης ήταν τόσο πειστική που όταν τελείωσε παράσταση και όλοι κάθισαν για φαγητό, ο κοινοτάρχης τους

είπε: «Καθιά, εσείς εκάτσετε να φάτε, την κοπέλλαν που έχετε μαζί σας γιατί δεν την αφήνετε να κατέβει από το δωμάτιο της να φάει μαζί σας;» Του εξήγησαν τότε ότι δεν είχαν καμιά κοπέλλα μαζί τους αλλιά την Αϊσιέ Χανούμ την υποδύετο ο Μιχάλης. Από το δράμα αυτό που το ανέβασαν σε πολλιά χωριά της Κύπρου, μάζεψαν χρήματα με τα οποία έκτισαν το γνωστό γεφύρι της Καμάρας στον Άγιο Δημητριάνο (περιοχή Χύτρων).

Ο Μιχάλης παντρεύτηκε την Ελλού του Κωστή του Χατζηαδάμου το έτος 1942. Η Ελλού ήταν ορφανή από τα έξη της χρόνια από πατέρα και μητέρα και είχε άηλια οκτώ αδέλφια. Έζησαν μαζί ευτυχισμένοι μέχρι που η Ελλού κοιμήθηκε την 1η Μαρτίου 2004.

Ο Μιχάλης και η Ελλού γέννησαν τρία παιδιά: Την Άννα, σύζυγο του Νίκου Ιορδάνου από την Πέγεια, την Κωνσταντία, σύζυγο του Ανδρέα Γεωργίου από το Μάμμαρι και τον Ανδρέα, σύζυγο της Χρυστάλλιας το γένος Φιλίππου από τον Κοντεμένο. Αξιώθηκε να δει εγγόνια και δισέγγονα. Δούληψε πολύ σκληρά για να μεγαλώσει τα παιδιά του και να μην στερηθούν τίποτε. Πίστευε πολύ στη μόρφωση γι' αυτό φρόντισε να μορφώσει και τα τρία του παιδιά.

Ο Μιχάλης ήταν άνθρωπος που αγαπούσε πολύ τη γη. Ήταν γεωργοκτηνοτρόφος το επάγγελμα. Προγραμματίζε με τέτοιο τρόπο τις δουλειές του, ώστε να έχει δουλειά και παραγωγή όλες τις εποχές του χρόνου. Παρήγε λεμόνια, σιτάρι, κριθάρι, πατάτες, κρεμμύδια, κραμβιά, βαμβάκι, μοιλοχία, ντομάτες, λαχανικά κλπ. Επίσης είχε αγελιάδες και κατοίκες. Φύτευε, μπόλιαζε, κηάδευε, πότιζε μέρα-νύχτα. Κυκλοφορούσε πάντοτε με ένα φτυάρι στον ώμο και ένα κηαδευτήρι στην τσέπη.

Το 1960 ορκίζεται κοινοτάρχης της ενορίας Αγίου Ανδρονίκου Κυθρέας, αξίωμα που διατήρησε μέχρι το θάνατό του. Ίσως να είναι ο κοινοτάρχης με τη μεγαλύτερη θητεία στην Κύπρο. Σύνολο προσφοράς 48 χρόνια. Επίσης ήταν πρόεδρος όλων των κοινοταρχών Κυθρέας.

Γνώριζε όλους τους ιδιοκτήτες των ακινήτων περιουσιών των κατοίκων Κυθρέας, τα σύνορα των χωραφιών και τους κληρονόμους κάθε Κυθρεώτη. Αν κάποιος προσπαθούσε να

Μιχάλης Στυλιανού και Αντώνης Χ'Γιάγκου

του παρουσιάσει έγγραφο να υπογράψει με σκοπό να αδικήσει συγγενή του, τότε γινόταν έξαλλος. Οικογένειες που είχαν μεταξύ τους κτηματικές ή/και οικογενειακές διαφορές, ερχόντουσαν συχνά στο Μιχάλη για να τους δώσει δίκαιη λύση στο πρόβλημά τους. Επίσης πολλές φορές τον καλούσαν στον Αστυνομικό Σταθμό Κυθρέας για να βοηθήσει στην επίλυση προβλημάτων μεταξύ κατοίκων της κοινότητας για να αποφύγουν προσφυγές στα δικαστήρια. Χρημάτισε επίσης επίτροπος και ταμίας στην εκκλησία του Αγίου Ανδρονίκου Κυθρέας για 25 περίπου χρόνια. Έλεγε ότι μια νύχτα είδε στο όνειρό του τον Αρχάγγελο Μιχαήλ να του κάνει παράπονο ότι το εκκλησάκι του Αρκατζιέλιου ήταν έτοιμο να καταρρεύσει (Το εκκλησάκι αυτό ανήκει στην ενορία του Αγίου Ανδρονίκου). Την Κυριακή, μετά τη λειτουργία, ανέφερε το περιστατικό στον ιερέα του Αγίου Ανδρονίκου, το γνωστό Παπάκωστα. Ο ιερέας πρότεινε να πάνε αμέσως όλοι μαζί να κάμουν μια επιτόπου επίσκεψη στο εκκλησάκι. Ξεκίνησαν όλοι μαζί με τα πόδια, ο ιερέας και οι επίτροποι Μιχάλης, Γ. Χριστίδης και Φ. Πετρακίδης και πήγαν στο παλιό εκκλησάκι που βρίσκεται κοντά στο Δημοτικό Σχολείο της Κυθρέας (Τούμπα). Πράγματι το εκκλησάκι ήταν ετοιμόρροπο. Αμέσως στείλανε τεχνίτες και το επισκεύασαν. Το εκκλησάκι αυτό αποτελεί μέχρι σήμερα ένα από τα ωραιότερα αξιοθέατα της Κυθρέας.

- Ο Μιχάλης πήρε μέρος στη συνεδρία της Εθναρχίας στην Αρχιεπισκοπή, όπου συζητήθηκε το θέμα της έναρξης του απελευθερωτικού αγώνα της ΕΟΚΑ 1955-59.
- Υπήρξε ιδρυτικό μέλος και επίτροπος του Λεμονοπαραγωγικού Συνδέσμου Κυθρέας, του ελαιοπαραγωγικού Συνδέσμου Κυθρέας, του Αρδευτικού Συνδέσμου Κυθρέας και επίσης
- επίτροπος και μέλος της ΠΕΚ.

Με την εισβολή των Τούρκων στην Κύπρο το 1974 βρέθηκε πρόσφυγας, πρώτα να φιλοξενηθεί από τα παιδιά του και μετά να μείνει σε δικό του σπίτι στο Στρόβοβο. Όταν άκουγε τους άηλους να λένε ότι έχασαν το σπίτι τους, το αυτοκίνητό τους, αυτός, ο πάντοτε αισιόδοξος άνθρωπος, έλεγε: «εγώ έχασα τους κόπους μιάς ζωής. Είμαι όμως ευτυχισμένος γιατί μέτρησα τα παιδιά μου και τα βρήκα σωστά».

Μέχρι την ημέρα του θανάτου του μιλούσε συνέχεια για τη γη της Κυθρέας, τα περιβόλια της, τους ανθρώπους της και τις όμορφες βουνοπλαγιές του Πενταδάκτυλου.

Τη μέρα που έφυγε ζήτησε να του κάμουν σταυρό με τα δύο δάκτυλα, φίλησε τον σταυρό, έκλεισε τα μάτια του και έφυγε για να συναντήσει στους ουρανούς την αγαπημένη του γυναίκα, τους γονείς του που ήατρενε, τα αδέρφια και τους φίλους του. Ο Μιχάλης είναι ο πατέρας μου!